

Sbohem, amatérské divadlo

S amatérským divadlem to jde z kopce. Nervózní stát zaujatý hrou na škrty evidentně ztrácí vůli takto menšinovou oblast podporovat. Letošní happyend zdaleka neznamená, že se nejistota ohledně financování přehlídek nebude v dalších letech opakovat. Mám ale pocit, že amatérští divadelníci dál slepě preludují svou Nearer, My God, To Thee, aniž by je příliš zajímalo, zda prkna, na nichž stojí, znamenají svět, nebo palubu Titanicu.

Horor Masakr dotační pilou přitom hrají už i ve vašem kině a týká se i výrazných profesionálních divadel. Nejznámější obětí je soubor Pražského komorního divadla, který před několika dny po deseti letech dodýchal v pražském Divadle Komedie. Odmítl totiž přistoupit na kompromis a spokojit se s částkou, která byla pro jeho umělecké plány nedostatečná. Nepomohly protesty odborníků ani nářek tisíců diváků, kteří přišli o mimořádné divadlo s minimálně středoevropským přesahem. Příběh je o to smutnější, že skon souboru nastartovalo rozhodnutí expertů z grantové komise pražského magistrátu.

Ve světle podobné události - a také letošních trablů kolem grantů na amatérské divadlo - není obava, že by mohl ze světa

strana 2 →

Mám kliku

Říkám, že jsme „prodejny děvky“, které jedou všude, kam je pozvou.

čtěte na straně 2

Předávám město múzám

Starostka Hronova předala město múzám a v oblečení s pořádnými kapsami vyzvala kraj a ministerstvo kultury o jejich naplnění.

čtěte na straně 12

Anketa: Poprvé na Hronově

Nechtěl jsem být herec a ocitl jsem se v této partě pouze díky určitým sympatiím pro divadlo.

čtěte na straně 14

PŘEDPOVĚĎ NA PONDĚLÍ

Polojasno, během dne od západu oblačno s přeháňkami a bouřkami. Nejnižší noční teploty 19 až 15 °C, nejvyšší denní 24 až 28 °C. Slabý jihovýchodní vítr.

sejít i Jiráskův Hronov a celý systém přehlídek, ze kterého vyrůstá, zas tak neuvěřitelná. Čeští amatéři ale místo přemýšlení o budoucnosti radši vedou furiantské, funkcionářské a absurdní petiční války o tom, kdo může či nemůže nominovat, nebo kdo zasedá či nezasedá v komisi / výboru / radě.

Aby bylo jasno: nechápejte to jako výzvu k psaní suplik o další dotace. Spíš naopak: v ideálním případě bychom měli usilovat o to, aby amatérské divadlo bylo na státu závislé co nejméně. Lety vypěstovaný návyk na pohodlný grantově garantovaný život totiž likviduje největší výhodu amatérů: pokud jsou na hraní existenčně nezávislí, mohou být odváznější a drzejší a nemusejí dělat kompromisy. Na tom, že nám tuto pravdu musí připomínat profesionálové z Pražského komorního divadla, je něco zahanbujícího. Nemyslíte?

David Slížek

Sponzoři 82. Jiráskova Hronova

Wikov MGI a. s. - generální partner
 Jiří Grätz - CES - EKO
 Primátor a. s. Náchod
 Saar Gummi Czech, s. r. o.
 STRABAG a. s.
 Marius Pedersen, a. s. Hradec Králové
 Sico Rubena, s. r. o., Velké Poříčí
 DABONA s. r. o. Rychnov nad Kněžnou
 TSR Czech Republic s. r. o.
 Česká spořitelna, a. s.
 INTERNET 2
 DLNK s.r.o.
 COROLL s. r. o. Hronov
 Vodovody a Kanalizace, a. s. Náchod
 Konica Minolta Business Solutions
 Czech,
 s. r. o. H. Králové
 HAŠPL a. s. Velké Poříčí
 ČSOB, a. s. Náchod
 Veba, textilní závod, a. s. Broumov
 Pekařství „U Zvonu“ Náchod

Mám kliku v tom, že nedělám nic, co bych nechtěl

Na otázky týkající se divadla DNO a práce vytíženého divadelníka odpovídal Jiří Jelínek.

Co se změnilo od loňska, kdy jste v Chapiteatru vystupovali s Fagi a Hospodinem?

Nazkoušeli jsme hru, kterou jsme odehráli na letošním Jiráskově Hronově a založili jsme kapelu SEN, která zde také vystoupila. Takže všechno, co se změnilo, bylo možné vidět. Mimochodem, když už jsi se zmínil o tom stanu, je jasné, že loutkáři jako takoví jsou exoti a loutkáři na Hronově jsou ultraexoti. Jsem za to pochopitelně rád, ale je jasné, že prostor pro ně na Hronově není a asi nikdy nebude. Ten stan mi proto přišel ideální. Myslím, že takových stanů je po republice strašně moc a pár jich sem dovézt by bylo samozřejmě skvělý. Některé mají dokonce odpovídající parametry. Dá se v nich zatemnit a podobně. Chápu ovšem, že je to náročnější, než se zdá.

Podle webových stránek jsem zjistil, že máte poměrně hodně představení...

Říkám, že jsme „prodejní děvky“, které jedou všude, kam je pozvou. Jezdíme často a rádi a po celé republice. Čím víc, tím líp. DNO má v současné době na repertoáru tři hry, které se hrají.

Hodně se, zvláště na Hronově, rozebírá, jestli jsou některá divadla amatérská nebo profesionální. Jak je na tom DNO?

Michal Dalecký je profesionál, Johana Vanousová také, stejně jako já. Dobře. Divadlo

DNO je nezávislá skupina. Jsme tedy buď profíci hrající za velký prd, nebo amatéři hrající za peníze. Nebo loutkáři hrající činohru a nebo činoherci, co mají v rukou věci.

Jak vidíš budoucnost divadla DNO? Budete stále jezdit po republice se svými představeními?

Jinak to nejde. Je pravda, že když mluvím o Romeovi a Julii, tak musím říct, že si to užívám. Mám k dispozici techniky, kteří mi přinesou na jeviště dvacet ledniček, mám k dispozici světla, když potřebuji nějaký efekt, není to problém. To divadlo to dokáže. Pro režiséra je to hrozně příjemný. Na druhou stranu: DNO je spíš založené na tom, že se plete z hovna bič. Přijdeš, vytáháš čtyři přepravky a začneš hrát divadlo. Myslím si, že tím je blíž k prapůvodu divadla.

Ty ale neděláš pouze s divadlem DNO...

To je pravda. V Huse na provázku jsem stihl režirovat hru Romeo, Julie a já. Je to hra, kterou hraje šest chlapů a dvacet ledniček. Je to na velké scéně a podle mě docela zábavné. V Huse na provázku jsem před tím už čtyři roky hrál a režiroval a Vladimír Morávek mi zavola, že došly komedie. Taky jsem tu včera mluvil s Petrem Michálkem ze Zlína, kde začínám od září zkoušet Carmen. Budeme to dělat v jídelně, takže jsme se bavili o tom, že je důležitý zachovat jídelnu víc než divadlo. Se scénografem jsme se dohodli, že tam budeme mít nápisy typu „Vitana je zdravá“ nebo „Španělské ptáčky do každé rodiny“, pochopitelně ve španělštině. Hned potom bych měl režirovat u Petry

Němečkové v Tramtárii Sherlocka Holmese. Takže, je toho dost.

Moc se tedy nezastavíš, co?

Moc ne, protože hned vzápětí bych měl dělat Dášeňku opět v Huse na provázku.

Všechny zmiňované projekty tě uživí? A máš čas ještě na něco jiného než na divadlo?

Moc mě neuživí, ale vlastně musí. Zapomněl jsem se zmínit, že v Brně dělám ještě představení Jaroslav Hašvejk. Bude to životopis Jaroslava Haška pojatý optikou hospody. Budu se ovšem muset nějak vyhnout Hospodinovi. Nerad bych se vykrádal. Když si ale Haška představíš, on vypadá trochu jako půllitr s napěněnou hlavou. Díky tomu, že to byl asi největší český chlastač v dějinách, hospodě se asi nevyhnu.

No, budeš mít v dohledné době dost co na práci.

Předsevzal jsem si, že v příštím roce udělám spoustu představení a všechny je pošlu Lence Hulákové na Šrámkův Písek. To je v danou chvíli moje jediné hnací motto. Lenka se pochopitelně těší.

Takže by vznikla nejen jednodruhová, ale také jednoautorská a jednorežisérská předhlídka?

Nevím, jestli to bude zrovna v Písku, ale rozhodně to bude mít v názvu přídatné jméno Jelínkův (smích).

To se přece všechno stihnout nedá.

Jo, taky vedle toho všeho ještě od září učím na JAMU. Nemůžu však přece řešit, jestli se to stihnout dá nebo ne. Je to těžké v tom, že by samozřejmě bylo lepší dělat míň za víc. To se však bohužel neděje. Člověk prostě musí ty koruny domů nosit chca nechca. Myslím, že mám kliku v tom, že nedělám nic, co bych nechtěl. Všechny představení dělám, protože je chci dělat. A taky si můžu vybrat, v čem hrát budu a v čem ne.

Honza Švácha

Strašně rád porotuji s Františkem Laurinem. Scházíme se už nějaký čas pravidelně každý rok na dvou přehlídkách v královéhradeckém kraji, abychom se potkávali s tradičními činoherními soubory, jejichž cílem je udělat inscenaci v nejvlastnějším smyslu slova, pro něž bylo ve dvacátých letech 19. století ve Francii stvořeno: tj. transformovat text na jeviště přes divadelní scénickou situaci. Tohle jsme spolu s Františkem učili na škole – on herce, já dramaturgy. A taky jsme v tom duchu školili amatéry. Dnes jsem rád, že už dramaturgii nějaký rok neučím, protože technologie interpretace textu, jež z tohoto principu vycházela, je pro mnohé zcela zastaralá. Ono to ovšem platí i pro kritiku. Když se skoro před deseti lety vzbouřili v Avignonu režiséři a osočili špičku francouzské kritiky, že nerozumí divadlu, které oni tvoří, bylo jejich hlavním argumentem, že kritika stále posuzuje inscenace, zatímco cílem a způsobem jejich poetiky už dávno inscenace není.

Zbývá otázka: co tedy je tím cílem a jak se má posuzovat?

Názorů na to je řada, četl jsem na toto téma i studie, jež bohatě a vehementně zapojovaly orientální pojmy. Nic proti tomu, některé se mně dokonce líbily tím, jak pojmenovávaly cosi, pro co nemáme v evropské kultuře vlastně vůbec smysl – třeba jako meziprostor mezi skutečností ne-sktečností – ale marná sláva: tváří v tvář takové té standardní amatérské produkci se inscenaci jako nejbezpečnějšímu kritickému nástroji nevyhneme. I s tím vědomím, že východiskem inscenace byl, je a bude text. Byť tehle názor je nepochybně pro mnohé vskutku fosilní. Ale ono to překvapivě funguje i v praxi. Viděl jsem v červenci v Českém Krumlově inscenaci Davida Radoka, který Shakespearovu komedii Jak se vám líbí poctivě i uctivě zrežiroval situaci po situaci – a hle: je to velice slušné divadlo, které publikum přijímalo a přitom kromě jediné závěrečné situace ani v nejmenším režisér nevyužil možnosti čarovat a kouzlit prostředím.

Když tedy byl včera František Laurin na jevišti JH vyznamenán, bral jsem to pro sebe také jako uznání toho pro leckoho starodávného názoru, že inscenace jako uvedení textu na jeviště má nadále svou váhu a těšil jsem se, že si v listopadu na přehlídce divadla třetího věku s Františkem

v tomto duchu popovídáme. Koneckonců: ono to není marné být uznán za relikvii minulosti i jinak. Když jsem se po příjezdu do Hronova hrozil představy, jak budu vynášet do hotelu Radnice zavazadla, nabídl se Karel Tomas, Alena Crhová a Michal Zahálka, že mně pomohou a tak jsem nakonec nesl v ruce jedny jediné noviny. Moc jim děkuji a zároveň si říkám: Jak je krásné být i fosilem!

Jan Císař

Ukázky ze semináře PIŠ

JIRÁSKOVA OLYMPIJÁDA:

Zprávy ze sportu

Letošní Jiráskovy olympijské slavnosti přinesly již ve svém prvním soutěžním večeru mnoho emocí, skvělých výkonů, ale i sportovních překvapení. Nejvíce mají zatím odzvádnáno individuální pijáci na čas, ale špatně si nevedou ani závodící kolektivy jednotlivých výprav. Velké emoce přinesl především závod kolektivního pití z jedné lahve, který byl doprovázen zvukem přílehlého sportoviště, kde probíhal souboj kytar. Turnaj již začal i kuřákům a borci z Čech i Moravy se představili v tradičním výkonostním kouření, běhu, či chůzi se zapálenou cigaretou na 200 metrů. Po startu má v této chvíli kouření v hloučku, hodnocené hned třemi přísnými sudími z ministerstva zdravotnictví. Poslední, tak trochu spontánně zahájenou disciplínou prvního dne byl vrh šavlí, a to jak na dálku, tak na cíl. Včera odpoledne proběhlo očekávané zahájení jedné z nejtradičnějších a nejzásadnějších disciplín, a to sledování divadelních inscenací, kde se již klasicky bude soutěžit na čas, výdrž, ale i pro radost. Zúčastní se jednotlivci, páry i mančafy z celé republiky. O dalším průběhu soutěže vás budeme informovat. Zůstaňte s námi a užívejte dne!

PIŠ: Michal Šesták

Recenze

Divadlo „A“ a Divadlo Divadlo „A“
a Divadlo SHANTI, o. z. Prievdzá, Slovensko
Arto Paasilinna: CHLPATÝ SLUHA PÁNA FARÁRA

- Já jsem z toho byla zmatená. Hlavně mi vrtá hlavou ta kuchařka...
- Šla mi z toho hlava kolem, ale bylo to zábavné.
- Byl to typický Krasula se vším všudy.
- Bylo to takové bizarní, pro mě by to mohlo být kratší.
- Já jsem seděla vzadu, a moc jsem jim nerozuměla.
- Takový hodně zvláštní. Byla ta kuchařka jako Bůh?
- To byla pecka.

Hyvää Suomi!!!, aneb o Finech bez Finů

Francouzský antropolog a etnolog Claude Levi-Strauss napsal v šedesátých letech minulého století knihu Syrové a vařené. Souvislost s následující reflexí inscenace Divadla „A“ a Divadla Shanti Chlpatý sluha pána farára je víceméně nahodilá, možná účelová a určitě za vlasy přitažená. I přesto si ji neodpustím. Důvody jsou dva: (1) to, co předkládám, je spíše syrové než vařené; (2) inscenace slovenského souboru byla někde mezi syrovým (původní předloha) a vařeným (kýžený jevištní tvar, od něhož se očekává vlastní, pokud možno osobitý, divadelní jazyk), tzn. byla nedovařená, nedotažená, někde na půli cesty zaseklá, jako by nebylo jasné, co chtějí slovenští tvůrci se základními ingrediencemi udělat, jak s nimi naložit, proč vaří zrovna z nich, a co – to nejpodstatnější – chtějí vůbec uvařit (mohlo by se tomu také říkat nejistá dramaturgicko-režijní koncepce, záměr, smysl, sdělení, ale zůstal bych raději u kulinářské terminologie).

Slováci sáhli po humoristickém románu populárního finského spisovatele Arto Paasilinny, jenž vypráví o finském luteránském pastorovi Oskari Huuskonenovi a jeho medvědovi Ahahovi (do češtiny překládán šťastněji jako Jejda), kterého obdrží od svých farníků k padesátým narozeninám a s nímž následně prožije pozoruhodné příhody, které mohou být čteny jako bláznivé historky

ze života prostopášného faráře nebo, jak píše inscenátoři, jako „příběh krize středního věku“ a hledání vlastní identity. Paasilinnova kniha (a nejen tato) je charakterizována jako veselá a optimistická, a to i přesto, že nepostrádá břitkou ironií a černý humor kombinovaný se základními otázkami člověka a jeho místa v současném světě. Dalo by se říci, že je groteskní – nikoli však ve smyslu jaký grotesknosti přisuzuje novověk – nýbrž ve smyslu daleko hlubším – grotesknost jako princip, v němž se sféra duchovní organicky (neštitivě) snoubí se sférou tělesnou (resp. bez tohoto umělého dualismu, s nímž má samotný pastor dosti značný problém a který roztáčí mnohé komické situace), skatologické, neřestné se propojuje s tím, co jsme si zvykli nazývat vážným. Možná proto jsou Paasilinovy romány vnímány jako veselé či optimistické, přestože sahají po tématech ne úplně snadných.

Dramatizace, s níž pracuje slovenský soubor (úprava a dramaturgie Jozef Krasula), a následná scénická realizace jde cestou, která se od původní grotesknosti odklání a přeměňuje ji v jakousi „groteskovitost“, což je pravděpodobně základní problém dramaturgie i inscenace – Paasilinnova předloha se totiž takovémuto pojetí bytostně vzpírá jako nevhodná ingredience (viz závěrečné shledání Huuskonena sama se sebou vtělené

do citace z Janova evangelia „Já jsem cesta, pravda a život“, která naprosto nekoresponduje s předchozím jevištním rejdním). Slováci se pokouší z Chlpatého sluhy udělat poněkud jednoduchou grotesku o pastorovi a jeho medvědovi (kterého navíc obsazují do role epického vypravěče – jakéhosi tmelu jednotlivými historkami), na níž vnějškově doroubovávají jako nezdařilou přílohu Huuskonenovo putování k sobě v Bohu, která skřípavě neladí s takřka estrádní přehlídkou jednotlivých anekdot a vtípků.

Inscenátoři mají pochopitelně naprotě právo přivlastnit si originální materiál dle své libosti, ale měli by svůj záměr přinejmenším dotahovat, tzn. měli by např. jasně stavět, časovat a gradovat gagy a neubíjet jednotvárným a monotónním vrstvením fórek, z nichž se vždycky nějaký úspěšně chytí. Kdyby se toto podařilo, mohl být prievdzský Chlpatý sluha povedeným slapstickem. Bohužel jím, navzdory mnoha podařeným a velmi tvůrčím nápadům (např. nerozehrané a separátní ozvláštnění v podobě přiznaného lidského pohonu u vozidla, v němž jede farář s medvědem, které odhaluje a zcizuje zároveň) spíše není, i když tak trochu i je. Zkrátka ani syrové, ani vařené.

Martin Pšenička

Manýrismus dneška

Hledám-li pro tento tvar nějaké pojmenování, pak mne nenapadá nic jiného než manýrismus. Jistě: obratně sestavený, šikovně a zručně provedený, využívající všech dovedností, které soubor a jeho členové mohli tomuto scénickému tvaru nabídnout. A nelze popřít, že v něm jsou i místa, která svou nápaditostí a vtípem zaujmou. Ale celek se mne jevil jako soubor obrázků a výstupů, kdy jsem marně čekal na nějaké těžiště, které by výrazněji a náročněji využilo některou z šancí, jež text – zdá se – nabízí. Ale jakmile se v tomto směru trochu zablesklo, tak okamžitě naskočil další obrázek, jenž tento záblesk potlačil a velice často nenabídl nic jiného než podívanou.

Myslím, že je to jedno z těch představení, které je plně soustředěné na jevištní efektivnost, na mnohost a rozvinutost scénických prostředků, na ohňostroj jevištních nápadů všeho druhu. Dnes je tento druh scénování oblíben a dokonce často považován za výsostně aktuální divadelní poetiku. Obávám se však, že je to pouze manýrismus přítomnosti, tj. využívání určitých postupů, které jsou vnitřně vyprázdněné. Nepopírám ovšem, že pokud divák sleduje pouze jednotlivé obrázky, aniž by v nich hledal nějaké souvislosti, odkazy a přesahy, může být touto různorodostí zaujat. A potěšen.

Jan Císař

Dárek k šedesátinám od Joža Krasuly

S Divadlem A a Divadlem Shanti z Prievidze spolupracuje režisér Jožo Krasula už po několikáté.

Proč jste si tentokrát vybral knihu Arto Paasilinny?

Štefan Ország mě požádal, abych mu vymyslel něco k šedesátinám. Líbí se mi veselější, zábavnější typ literatury, která je současně o něčem. Proto mám velmi rád Arta Paasilinna, od první knížky, která od něj v češtině vyšla (do slovenštiny dodnes žádná přeložená nebyla). A navíc to téma krize starších pánů, kdy chlap zblbne a začne vyvádět všelijaké věci, se mě týká, a pak je taky zajímavé téma církve a faráře, i když je pojata velmi lehkým tónem.

Kdesi jsem objevila informaci, že inscenaci budete hrát ve Slovenském národním divadle?

To je dobře vymyšlený fór, že vítěz Scénické žatvy, který získá prémii za tvůrčí čin roku, otevírá novou sezónu v SND. Nám už se to podařilo podruhé – před časem jsme tam se stejným souborem hráli Maloměšťákovu svatbu a teď tedy znovu jako vítězové Scénické žatvy zahájíme 5. září sezónu SND. Je to pro amatéry takové vyznamenání.

Hráli jste tuto inscenaci kromě Hronova ještě někde v zahraničí?

Soubor se nedávno vrátil z Abtenau v Rakousku. Já jsem tam nebyl, takže jsem byl hodně zvědavý a napjatý, jak představení fungovalo v prostředí, kde neznají slovenštinu. Herci přijeli nadšení, že to perfektně vyšlo. Já mám rád metaforické divadlo s mnoha znaky, a zdálo se mi, že by to mohlo fungovat. Protože člověk, který nerozumí, se více soustředí na scénické provedení. Diváci se prý bavili a v zásadě pochopili přesně i dějovou linku. Samozřejmě v detailech, drobnostech a slovních hříčkách se nemůžou chytat, ale dopadlo to v Rakousku veledobře. To byla první zkušenost, a teď v Čechách, kde diváci rozumí (i když už možná ne tolik jako naše generace), jsme byli dobře přijati. Večerní představení se mi zdálo uvolněnější, bezprostřednější a podle reakcí si myslím, že to docela fungovalo.

jas

Divadlo DNO Hradec Králové
Jiří Jelínek: IDOLLS

- Mně se to strašně líbilo, bylo to skvělé, prostě sranda, i když všichni byli nešťastní.
- Zase jsem z toho tak odvařená nebyla, víc se mi líbil Hospodin.
- Myslím, že to bavilo víc nás, kteří známe Jirku Jelínka, víme, kdo je DNO.
- Byly to spíš jen písničky, ne divadlo.
- Mně se líbila ta holka, byla skvělá, hrozně do toho šla, byla nabitá.
- Mně přišla výborná ta improvizace, to jim jde.
- Mně se strašně líbí ten kytarista, on chodí s tou Johanou?

Idoly a úděly

Jiří Jelínek coby režisér, autor a tahoun představení *Idolls* zvolil svou oblíbenou strategii, totiž formu koncertu jakožto záminky pro rozehrání divadla, dále temperamentní herečku (Johanu Vaňousovou) k sobě do páru a do trojice ještě hudebníka (Michala Daleckého), který zastává v nemalé míře i role herecké. Stejný formát posloužil Divadlu DNO i u předchozího kusu, *Kdopak by se Boha bar?*, jenom šlo o jinou dívku a místo kytaristy doprovázel akordeonista.

Výstup skupiny *Idolls*, rámcující představení, v sobě obsahuje dvojí paradox: je jenom nuznou nápodobou koncertu skutečných hvězd, který na jevišti neproběhne. Trojice nepřliší důstojně kostýmovaných loutkářů-hudebníků ovšem předvádí nedostižné *stars* s takovým zápalem a vtipem, že se v ně vlastně promění.

V čase mezi písničkami účinkující odvíjejí příběhy fanoušků a fanynek kapely. Jde o sérii jejich milostných avantýr, více či méně spojených s oblíbenou skupinou. Každá z předvedených dvojic teenagerů se dá dohromady na jejím koncertě, ale pokaždé se brzy něco pokazí. Jenom průběh se liší: jednou zkušenější kluk vycouvá před dívčínou představou o vztahu navždy trvalém, jindy se příliš dominantní krasavice ne a ne dočkat muže, který by jí stačil.

Jiří Jelínek nás se svými spoluhráči vtahuje do atmosféry nešikovného namlouvání, prvních dostaveníček, romantických líbaček a sladkobolných nedorozumění. Jako by s dětinskou urputností odmítal překročit práh pozdní puberty a přijmout svou vlastní dospělost. Zdá se mi, že se stoupajícím věkem protagonisty prýští z jeho oblíbeného tématu čím dál více existenciální úzkosti.

Jednotlivé příběhy jsou předvedeny pomocí drobných hadrových loutek – manekýnů, s detailně vypracovanými kostýmy či účesy, napodobujícími dnes módní *image* mladých lidí. Zároveň má každý aktér vybudovaný výrazný charakter, který určuje všechny jím představované postavy. Dívčí prototyp Johany Vaňousové je tak plný nadšení a elánu, že je to až odstrašující; herečka sama, ať se vlní jakkoli „uhrančivě“, zachovává našťes-

tí zřetelný odstup a její výraz nikdy nezačne být protivný, snad jen v druhé půli poněkud monotónní. Jiří Jelínek předvádí svou obvyklou polohu nešiky, nárazově se měnícího v mužného frajera. Michal Dalecký se drží střídmého typu stoika, což přináší příjemné vylehčení ve vztahu k ostatním.

Představení se žene ve zběsilem tempu, je plně fascinující energie, týkající se rámcujících písní i samotných příběhů.

I do animace loutek se herci vrhají jako dravci, ať už detailně napodobují taneční exhibici nebo ledabyle demonstrují rychle se měnící vztahy. K tomu je třeba připočítat u DNA standardní smršť slovních vtipů, hříček a labužnický podávaných rýmů, předem připravených i na místě improvizovaných. Švih, vtip a pohotovost aktérů jsou virtuózní.

Jedině, že... co platí pro celkovou koncepci, platí i pro jednotlivé postupy: tvůrci si volí takové, které mají ozkoušené, v nichž jsou si suverénně jistí. Zejména slovní hříčky jsou Jelínkovi darem i údělem. (Abych uvedl alespoň jednu, kterou jsem si stihl zapamatovat: „*Idol je nahoře... i dole, idole.*“) Není důvod, proč by se nemohl věnovat úzce vymezenému typu divadla, který je mu blízký, možná by ale stálo za to, zbavovat se přílišných stereotypů. Jedním z nich je odcizené komentování vlastních slovních hříček či mimické povzbuzování publika k bouřlivější reakci po pointě nějakého vtipu. Zásadnější je hledání protiváhy divoké energie, pro DNO typické, totiž poloh jemných a ztišených. V jednu chvíli bylo tentokrát už nakročeno, když se rozcházel pár, který se rozejít nechtěl, ale muž ani žena nedokázali druhému přiznat, že jsou opravdu zamilovaní. Na vteřinku zavládlo ticho, které by mohlo překvapit skutečnou melancholií, kdyby od něj tvůrci tak brzy neutekli.

A ještě jedna poznámka: rámeček byl tentokrát (řekl bych, že více než u inscenace *Kdopak by se Boha bar?*) spíše formální, než tematicky přesný – důsledkem čehož průběh představení neprochází žádným vývojem. Je to řetězec brilantních anekdot, nic víc, nic míň. I když to díky skvělému provedení docela stačí.

Jiří Adámek

Smutná zábava

Viděl jsem toto představení DNA už potřetí. Ale teprve na tomhle „Jelínkovu Hronovu“ jsem si uvědomil celé rozpětí, jež tento scénický tvar má. Je to zajisté vynikající zábava, která s ohromnou energií tří herců – sportovní novináři by napsali s ohromným nasazením – ve výrazné divadelní nadsázce využívá k získání diváků (nebo přinejmenším k ataku na ně) typ hudební subkultury, která dnes tvoří převládající a klíčový proud, naplňuje stadióny i venkovské sály a valí se na nás v nejrůznější podobě z televize. A je v poměrně krátké době – někdy dokonce přímo přes noc – schopná vytvořit hvězdičky, které se těší velké (alespoň pro nějaký čas) popularitě a jsou oněmi idoly, které představení DNA předvádí a přitom je zase tou divadelní nadsázkou ironizuje. Je to přitažlivé, přesně využívající tento způ-

sob hudební produkce, jež je takto využito k oslovení diváků a zároveň k rozvinutí scénického tvaru, který by se asi dal nazvat syntetickým divadlem. Neboť do hudby tu vstupují loutky zobrazující – opět samozřejmě ironicky – vizuální zkratkou chování a jednání ctitelů a ctitelek této hudby. A vedle toho a nad tím se klene slovní humor, jež opět s ironickým odstupem a nadhledem celé to hemžení komentuje. Tenhle složený a složitý divadelní tvar zajisté dobře baví – i když v té ironii nelze necítit kritický hrot. Leč když hronovské představení skončilo, tak jsem si najednou uvědomil, že jde o pohled na plytkost jednoho životního stylu, celého životního postoje. Že je to jistě zábava – ale smutná.

Dokonce velice smutná.

Jan Císař

To nejde, dostat se jen tak ke dnu

Rozhovor s Johankou Vařousovou, nejkrásnější členkou kapely Idolls, která vás může rozsekat nejen při divadelním představení.

Naposledy jsme spolu dělaly rozhovor před osmi lety tady u hřbitova po představení Vojna s Turkem. Mohla bys jednoduše shrnout, co se událo mezi tenkrát a teď?

Kluka mám pořád stejného (smích). Pamatuju si, jak ses mě před osmi lety zeptala, jestli se hlásím na DAMU, a mě to do té doby ani nenapadlo (smích). Největší změna v mém životě bylo právě to, že jsem tam šla. To je největší změna v mém životě. Taky jsem mohla být na nějaké vědě a mohla jsem být třeba i chytrá, takhle jsem jen veselá (smích). Myslím, že to bylo dobré rozhodnutí. Od té doby jsem kromě Vojny s Turkem zažila hrozně moc zajímavého zkoušení a udělala hodně inscenací a tím se můj život řídil.

A jak ses přitočila ke DNU?

Jirku znám od svých dvanácti let a byl to tenkrát docela můj idol (smích). Říkala jsem si: to je geniální! To by byla sranda hrát s nimi. Jednou jsem se na Loutkářské Chrudimi ptala jedné holky, která chodila s Jirkou Knihou, proč taky nehraje ve DNU a ona říkala, že to nejde jen tak, dostat se ke DNU, že nikoho neberou. Později Jirka začal jezdit na festival Ejhle loutka, který pořádám každoročně na konci srpna v Žamberku a tam jsme se začali víc bavit. Jednou utrousil, že bychom mohli něco společně udělat. Nebrala jsem to vážně. Říkala jsem si, že mi jen tak lichotí (smích). A pak se najednou vše začalo realizovat, bylo to moc hezké zkoušení a ta představení mě docela dost baví.

To je dost vidět. Hrajete o smutných věcech vesele. Nevadí vám, že se lidi smějou a nepláčou?

Už jsem na to zvyklá. Vždycky, když se snažím hrát o smutných věcech vesele, tak se lidi smějou. Říkám si, že asi ani nevědí... V nejsmutnějších okamžicích začne 90% lidí tleskat a skandovat. Už jsem si zvykla a otupěla, ale je to smutné a zaráží mě to (smích).

Na začátku říkáte nám divákům, že nás totálně rozsekáte. Povedlo se vám to? (smích)

RECENZE

Poetický soubor Divadla Vydýcháno Liberec
Klára Peřinová: SMOLÍČEK PACHOLÍČEK

- Líbilo se mi to moc, bylo to hrozně roztomilé.
- Super, super, krásná práce.
- Děti byly hezky spontánní, jelen byl naprosto skvělý, mělo to rytmus a spád, opravdu pěkné.
- Bylo to skvělé, hrozně se mi to líbilo. Byl to Smolíček jinak, než ho známe, bylo to zábavné a nové, potěšilo mě to.
- Skvělé, bezprostřední, moc se mi to líbilo.
- Byl jsem mile překvapený, myslím, že diváci si to užili stejně jako protagonisté.
- Bylo to moc hezký, hrál tam můj brácha, to byl ten Smolíček. Už jsem to párkrát viděl a on hrál i jiné představení a moc se mi líbilo.
- Milé, sympatické děti. Závíděl jsem Smolíčkovi pozornost dívek, jelen byl velmi okouzlující.
- Krátké, stručné, příjemné.

Smolíček and Bezinky Band

Jednoduchý pohádkový příběh o Smolíčkovi, dramatinizovaný Klárou Peřinovou, nám sehrál soubor ze ZUŠ Liberec jako svižné hravé vyprávění, s patřičnou dávkou humoru a nadhledu, který starší děti k tomuto jednoduchému pohádkovému příběhu už nutně musí mít.

Inscenace využívá jednoduchého scénického prostředku – dřevěných tyčí – k vytvoření všech potřebných scénografických objektů a rekvizit. A že právě v této oblasti bylo využito patřičnou měrou vlastní tvořivosti protagonistů, svědčí i to, že v programové brožuře je v kolonce „výprava“ uveden „kolektiv souboru“. Na počátku představení protagonisté vytvářejí z holí tikající hodiny, různé hudební nástroje, dům, jelenovy parohy, krmelec, později Smolíčkovo vězení, hole Jezinek, kterými úderem o zem rytmizují svůj tanec kolem Smolíčka atd. V představení je využito i zpěvu za doprovodu kytar (zvláště představitel Smolíčka), Jelen „troubí“ na kazoo. V kostýmech jsou pak postavy také jednoduše, funkčně rozděleny barvou triček (Jezinky různé odstíny zelené, Smolíček červené), představitelka Jelena má kožešinovou vestu.

Představení mělo svižný rytmus, děti hrály s nasazením, bylo jim dobře rozumět, žádné výrazně nepřečnívalo ani nezaostávalo za ostatními. Je vidět, že Michaela Homolová, která je dlouhodobě systematicky vede, s nimi pracuje velmi dobře.

Představení se odvíjí více nebo méně jako ilustrované epické vyprávění příběhu jen s drobnými náznaky rozehraní vztahů v dílčích situacích. Tento princip může mít řadu výhod pro dramaticko-výchovnou práci s dětským kolektivem, má ale i v těchto souvislostech svá velká nebezpečí při studování a zvláště reprízování takto připravené inscenace. (Nevím, s jakou mírou reprízování se u takové inscenace na ZUŠ asi může počítat.) Ilustrace a dílčí úkony s ní spojené mají bez přímého pocítění vztahů v situaci tendenci se mechanizovat, vyprazdňovat, protagonisté pak někdy na výraz neadekvátně příliš zatlačí, přeženou ho, mají pak někdy i příliš času na povrchní sebeukazování, exhibování. A některé tyto projevy jsem v inscenaci bohužel, i když jen v malé míře, ale také zahlédl.

Přeji souboru do budoucna další vzrušující tvůrčí úkoly, adekvátní jejich věku.

Aleš Bergman

Zasloužené sympatie publika pro poetické pacholíčky

Poetický soubor Divadla Vydýcháno Liberec reprezentoval v programu letošního Jiráskova Hronova divadlo hrané dětmi. A dělal to dobře. Z národní přehlídky Dětská scéna, konané ve Svitavách, přivezl inscenaci křehkého a poetického textu Kláry Peřinové Smolíček Pacholíček. Jde o dětsky přímočaré převyprávění známého pohádkového příběhu, zcela nezátížená vedlejšími motivy, zbytečnými komplikacemi, ovšem ani dostatečnou motivací k jednání dramatických postav. Text je nejsilnější ve své poezii, především v textech písniček a ve verších vůbec. Slabší je ve výstavbě dramatických situací a vztahů. Přesto je dobře pochopitelné, proč si jej inscenátoři k realizaci vybrali. A nemyslím tím jen to, že v souboru je evidentně jediný chlapec a hora dívek, respektive jeden Smolíček a tlupa Jezinek (obsadit dívkami jelena je jistě přijatelnější, než je stylizovat do rolí zamilovaných princů). Dramatický text je adresován dětem podstatně mladším než jsou ty, které ho hrály. Na tom není vůbec nic špatného. Naopak. Nicméně inscenace na mě působila dojmem, že pro menší děti nebývá ani hrána. Že je uváděna pro vrstevníky a rodiče. Interpretace příběhu se tudíž neobejde bez zřetelné nadsázky, bez určitého hereckého komentáře. Dlužno dodat, že s tímto úkolem si dětské herci věděli velmi dobře rady a vysloužili si proto zřejmé sympatie publika.

Stěžejním režijním nápadem bylo použití středně velkých dřevěných tyčí, kterými byli vybaveni všichni herci, aby je používali jako variabilní antiiluzivní scénografický prvek. Tyče sloužily jako paroží i jako krmelec, jako nedobytná chaloupka i jako Smolíčkovo vězení. Dokonce i coby ručičky hodin, snad odpočítávajících začátek příběhu. Využití tyčí pro scénické zobrazování téměř čehokoli bylo hravé, efektní a plně účelné. O to více s ním však bohužel kontrastovaly dílčí nedostatky inscenace, spočívající mimo jiné ve zbytečné popisnosti hereckého projevu. Kultura jevištní řeči i pohybu v inscenaci

byla natolik vysoká, že se mohla obejít bez nešvarů, jako je okázalé hlazení břicha při zmínce o „seně v bříšku“ a podobně. Totéž se týkalo i přemrštěně polopatického „barvení“ slov. Že byla pasva dobrá se dá zahrát mnohem civilněji pomocí podtextu, namísto umělého ondulování vzduchu při vyslovování samohlásek.

Nicméně herecká bezradnost se projevila vždy nejvíc tam, kde dětem dostatečně nepomáhal text ani jeho režijní uchopení. Na to, jak lineárním způsobem byl příběh vyprávěn, v něm byly jen málo rozvinuté dramatické situace. Úskalí spatřuji, jak už jsem zmínil, v textu, který klade zejména na představitele Smolíčka Pacholíčka nelehký úkol zvládnout poměrně dlouhé monologické pasáže namísto mnohem přirozenějšího dialogu. Například konverzace s Jezinkami je řešena tak, že Smolíček nesděluje své pochybnosti o otevření vrátek přímou řečí jskyňkám, nýbrž svěruje se s nimi prostřednictvím svého vnitřního hlasu divákům. Dramatický konflikt je tím značně oslaben. Dětské herci jsou pak překonáváním takových překážek při své herecké práci logicky unaveni a v důsledku toho tu a tam jednájí až příliš mechanicky. Například Smolíčkovo gesto, s jakým se chytá za hlavu v okamžiku svého únosu nemohlo být v dnešním představení znakem zoufalství. Nebylo herecky naplněno, jen mechanicky splněno. Podobně na tom byla i Smolíčkova replika „to mě mrzí“ v závěru příběhu. Na to, abych mu to mohl uvěřit, byl Smolíček v až příliš těžké pohodě. Nicméně to všechno jsou detaily, které se mohou, ale nemusí opakovat. Oproti nim jsou poeticky zpracované písničky, dobrá herecká souhra dětského divadelního kolektivu, smysl pro imaginaci a skvělý nápad s tyčemi, jakož i jemná nadsázka v režii i v hereckém uchopení výraznými pozitivy viděné inscenace. Pozitivy, jejichž hodnota je, řekl bych, představení od představení neměnná.

Luděk Horký

Neskončíme. Určitě ne!

Při našem rozhovoru po prvním představení Smolíčka děti bleskově snědly pizzu, aby se nasatily před dalším výkonem. Oči jim zářily a paní učitelka Michaela Homolová vypadala také spokojeně.

Máte nějakou hudební průpravu?

Děti: Většina z nás chodí do hudebky nebo hraje na nějaký hudební nástroj a přímou na dramaťáku taky někdy zpíváme.

MH: K tomu, že uděláme Smolíčka rytmicky a hudebně, jsme dospěli poté, co jsme pro vánoční večírek připravili stínové divadlo. Abychom ho zpestřili, dali jsme dohromady malou kapelu, protože holky z našeho souboru hrají také na violoncella, máme tady i klavíristky a zpěvačky. No a tehdy jsme si řekli, že se nám líbí pracovat s hudbou.

Jak jste přišli na to, že ke ztvárnění pohádky o Smolíčkovi využijete tyče?

Děti: Nejdřív jsme chtěli použít židle, ale pak jsme si říkali, že by byly dost nebezpečné a došli jsme k tyčím.

MH: Hledali jsme něco, co by nám jednoduchým odkazem pomohlo při tvorbě lesa a bylo natolik variabilní, že bychom z toho mohli vytvořit i chaloupku či něco dalšího. Klasickou dramatickou hrou přes zástupný předmět jsme dospěli k tomu, že tyč je natolik univerzální, že nám vše umožňuje.

Jste spolužáci?

Děti: Jsme z různých škol, scházíme se jednou týdně.

Někteří kluci v publiku záviděli Smolíčkovi pozornost tolika holek. Hraje se ti s holkami dobře?

Smolíček: Typická otázka... Zatím to jde.

Aby tě holky nezhýčkaly...

Holky: To asi nehrozí, my ho spíš tak pošťuchujeme.

Budete po prázdninách pokračovat všichni nebo se někdo z vás chystá ze souboru odejít?

Děti: Neskončíme. Určitě ne!

zuv.

Michal Schejbal a Kateřina Fixová
KPR JAKO KURZ PRAKTICKÉ REŽIE

Čtvrtý KOPR ve finále – a bude jich pět

„Uděláme je z montážní pěny!“

„To nepůjde, musí to přece pořádně plesknout.“

„Nebo z polystyrenu...“

„Kdyby se to vystříhalo ze starého molitanu, a pak se to namočilo, tak by to pak i plesklo...“

Tuhle debatu snad museli na prvním letošním hronovském setkání Kurzu praktické režie (neboli KOPRU) zrežiovat přímo pro potřeby bulvárního novináře. Možná jste už sami uhodli, že předmětem diskuse je – lejno. Frekventanti právě pročítají text připravovaného absolventského představení a probírají úskalí scénografického řešení scény, kdy městem prochází průvod cirkusových zvířat.

Čtvrtý běh kurzu, který probíhá ve formě dvou setkání ročně po dobu čtyř let, se pomalu chýlí ke konci. Seminaristy čeká po Hromově ještě poslední říjnové soustředění ve Volyni a pak už slavnostní vyřazení na listopadové Popelce Rakovník. Právě tam bude mít absolventské představení premiéru.

„Budeme dělat dramaturgii Poláčkovy knihy *Bylo nás pět*,“ prozrazuje vedoucí lektor Milan Schejbal, který společně s Kateřinou Fixovou KOPR vede. „Frekventanti loni na Hronově dostali na výběr ze tří her. Schválně jsme mezi ně propašovali i jeden myšlenkově náročnější text, který

se k mému překvapení dostal do užšího finále. Šlo o *Cestu kolem světa* za 80 dní, pak o *Bylo nás pět* a ten třetí, myšlenkově náročnější text byl *Voltairův Candide*,“ dodává.

Kurz praktické režie je zřejmě nejkomplexnějším divadelním vzděláním, které můžete získat mimo umělecké školy. Primárně je určen aktivním režisérům amatérských souborů, ale mezi frekventanty najdete i herce a další divadelníky, které prostě jen zajímají mechanismy divadelní práce. V průběhu čtyř let se poučí o základech dramaturgie, družích, stylech a žánrech a nebo si vyzkoušejí, jaké to je režiovat profesionální herce. A nakonec se všichni podílejí na absolventské hře.

„Výběr titulu je samozřejmě vždycky problematický, protože se zkoušení musí všichni aktivně účastnit, nejlépe tak, že v tom hrají,“ vysvětluje Milan Schejbal. „A druhá věc je, že se snažíme směřovat k formě určité hravosti a využívání znaků, symbolů a metafor, aby si seminaristé osahali možnosti divadla jako takového, jeho imaginace.“ Oba lektori letos budou v absolventském představení dokonce sami účinkovat. „Budeme hrát zásadní role tetičky a strýce Petra Bajzy, kteří dvakrát přijdou na návštěvu,“ potvrzuje Milan Schejbal. „Byli jsme obsazeni do těchto rolí, protože nám bylo řečeno, že tak protivně lidi nemůže nikdo ztvárnit tak dobře, jako my dva,“ přehání.

Pokud máte o podobný kurz zájem, máme pro vás dobrou zprávu: jak nám potvrdila odborná pracovnice NIPOS ARTAMA Simona Bezoušková, chystá se pátý běh.

A první zájemci už se hlásí: „Mě se na další běh několik lidí ptalo, dokonce za mnou byl jeden z doyenů amatérského divadla (nebudu prozrazovat jméno) s tím, že by se rád přihlásil. Se Simonou jsme se o tom bavili a oba jsme s Káťou řekli, že bychom do toho šli i popáté,“ potvrzuje i Milan Schejbal.

A zkrátka možná neprijdou ani lidé, kteří už KOPR absolvovali. „Vynořil se ještě jeden nápad, ze kterého nám s Káťou spadla brada, to musím přiznat. Přišla za námi Lenka Janyšová z Ústí nad Orlicí s tím, jestli bychom nechtěli udělat jakýsi postgraduál, do kterého by se přihlásili lidé, kteří už Kurz praktické režie absolvovali. V této nadstavbě by se oprášily a prohloubily některé disciplíny a probrali bychom některé věci, na které původně nebyl čas a které absolventy trápí. Jednou z nich je například spolupráce režiséra s hercem. Řekli jsme, že se to musí promyslet, ale že bychom do toho rádi šli. Lenka to teď organizuje,“ vysvětluje Milan Schejbal. Podle Lenky Janyšové je projekt, který by probíhal zřejmě souběžně s KOPR 5, momentálně ve fázi zjišťování, zda by o něj byl mezi absolventy zájem. Zatím se prý přihlásilo přibližně 15 lidí.

-das-

Helena Kozlová DĚTSKÝ SEMINÁŘ

První den - a je tu seminářová premiéra. Nápad umožnit rodičům, aby se mohli zúčastnit seminářů (ať jako lektori či účastníci) a o jejich potomky bylo postaráno, se chytil, na seminář přišly čtyři děti a dnes přibudou dvě další.

Společně s lektorkou, „tetou Helenou“, jsem se vypravila do školy u kostela, kde nás čekalo příjemné překvapení - semináři byla totiž přidělena místnost zdejšího Dětského centra, vybavená spoustou skvělých věcí, podporujících dětskou fantazii a tvořivost. Je tu možnost využít velký koberec, žíněnky, trampolínku, žebřiny a miniklouzačku. A navíc hračky, knížky a spoustu dalších užitečných věcí. Paradoxně nakonec u dětí vyhrál balicí papír a pastelky.

A už jsou tady. Anička neboli Áňa, která je šikovná tanečnice, básničky zvládá s přehledem a výborně čte. Čtyřletá Josefínka, která ze sebe sype písničky, básničky i hádanky, a vůbec se nebojí. A pak sourozenci Jirka a Eliška. Jirku nejvíc baví pohyb, je sportovec, Eliška je zpočátku nedůvěřivá a zamlklá, ale na konci dopoledne překvapu-

je rafinovanými dada hádankami a nakonec se s lektorkou loučí objetím a pusou jako ostatní. Děti mají seminář delší než dospělí (aby rodiče stačili včas dojít na svůj kurs a děti si pak vyzvednout až po jeho skončení), takže se teta Helena docela zapotí a jde jí z té dětské energie doslova hlava kolem. Za dopoledne toho stačili spoustu - kroky, skoky, lehy, sedy, tralala, hopsasa, písničky, básničky, hádanky, pohádky. A taky malování a vyrábění masek. Lektorka Helena tvrdí, že „nejdůležitější prací dětí je hra“. Takže, nejvíc práce se první den věnovalo Červené Karkulce. Nejprve děti vzpomínají, jak to vlastně s Karkulkou, vlkem a ostatními bylo, poté se pohádka přečte, a pak začíná tvůrčí část - každý má za úkol nakreslit některou z postav nebo část scény, vyrábí se roztočivé masky a nakonec se všichni pokoušejí pohádku si zahrát. Ale to byl jen takový rozjezdový trénink. Na další dny se prý chystá opravdu velký úkol - stvoření světa. A než se takový svět stvoří, určitě to bude trvat celý týden. Fantazie a energie dětem rozhodně nechybí.

Ukázky ze semináře PIŠ

JIRÁSKOVA OLYMPIJÁDA: Nepodceňujte trénink!

Hronov šílí! Letos na 82. Jiráskově Hronově nastává převrat! Ano, přátelé, je to tu! První ročník Jiráskovy olympiády! Účastníci se již včera vehementně pustili do tréninku, čehož jste si nemohli nevšimnout. Probíhaly vytrvalostní běhy mezi Tritonem a Hororem, kde je povolený doping a to pivo Krakonoš, doporučené pro lepší výkon v této disciplíně, neboť je po něm běhavka téměř zaručena (máme z ověřených trpících zdrojů). Čekání na dlouhé tratě můžete sledovat každý večer a celou noc na sportovním stanovišti Triton, anebo na místě zvaném školní jídelna, kde můžete narazit také na doplňky stravy (nebo co).

Mezi další oblíbenou disciplínu patří vzpírání panáků, nikoliv vzpírání se panákům. Supermoderní pětiboj musíte pokořit v Jaegerstanu, kde si za dobré výkony můžete vysloužit i nějakou tu cenu. Slalomu se cestou domů zúčastnil snad každý, o skoku do dálky přes již utahané spící spoluúčastníky nemluvě. Občas sice plaveme v ději nějakého představení, ale i to k Jiráskově olympiádě patří.

Nepodceňujte, přátelé, trénink a doufám, že se se všemi sportovci opět setkáme při výměně názorů na nějakém již zmíněném sportovním stanovišti. Divadlu, sportu a Jiráskovu Hronovu třikrát ZDAR!

jas

**Potřeba dohnat
pozdní příjezd tak trochu usazený**

Paradoxně můj první den na Jiráskově Hronově je ten Váš již druhý. Avšak i přes to jsem upozorovala, že druhý den festivalu s sebou nese další malé premiéry všeho druhu. Proto bych ráda navázala na včerejší sloupek Mé poprvé. Po prvních setkáních, objímáních, obdržení polibcích, nespočtu vypitých kafiček na náměstí, jsme konečně začali zaplňovat divadelní sály za účelem zhlédnutí divadelních představení: účel stejně významný jako výše zmiňované hronovské rituály (a že jich je mnohem více víme všichni). „Dej si pivo, ať máš na co zapomínat, dej si pivo, za chvíli Tě začnu líbat!“

Osvěžující změnou v třiceti stupňových vedrech bylo oficiální zahájení, které mi přišlo svižné, hravé a důstojné zároveň (neúčastnila jsem se loňského ročníku). Změna tak překvapivá, že jsem se neudržela a ukápla hned dvě slzy smíchu. První vytryskla díky úžasné bezprostřední reakci starostky Hronova Hany Nedvědové na pana hejtmána Lubomíra Francce „Hejtmán nemá prachy!“ a druhá díky souboru Longe Vehicle Cirkus, propojující tanec, pantomimu, nové klaunství na metr vysokých chůdách. Nemůžu si zde odpustit poznámku, že kromě talentu na chlapcích „někdo shora“ nešetřil ani krásou, tudíž já a můj komplex z výšky 158 centimetrů jsme se na třímetrové muže nemohly vynadávat. Co vy, děvčata? Chlapcům tedy třikrát „Juch, juch, juch!“

Mé další poprvé se váže znovu k náměstí, kde jsem hned po prvním představení Smolíček Pachelčiček slyšela rozvášněné diskuse. Zalila mě atmosféra vycházejícího davu, který je poučen ze všech seminářů, diskusních a problémových klubů, že musí za každou cenu diskutovat, rozebírat. „Souhlasit či ne-souhlasit, to je oč tu běží.“

Ale nejroztomilejší poprvé přišlo až po první večeři, kdy si se mnou (a mými kamarádkami) začala povídat Anežka Hornychová z Hronova ve věku tří let, jež naprosto profesionálně odpověděla na otázku, zdali ráda chodí do divadla: „Nejradši jím gumové medvídky a do divadla chodím do parku, protože tam je taky divadlo.“

Tudíž všem těm, kteří své poprvé s divadlem či jen gumovými medvídky v parku Aloise Jiráka ještě neměli: zkuste dnes zajít ať už na Vavřínecké slavnosti nebo na večerní představení Studia Dagmar. A jen pro zajímavost: já jdu dnes večer poprvé do Tritonu a na Horor, tak snad nebude i první kocovina.

Jana Žáčková

Předávám město múzám

Tři – díky chůdám převysocí – panáčkové ze skupiny Long Vehicle Circus společně se skupinou Cyranovy boty za zvuků bubnů přinášeli vlajky – státní a festivalovou. Když dohrála česká hymna, spustili řežbu do bubnů členové souboru Cyranovy boty, pro začátek bosí, takže myšlenka na to, jestli hymně na jejím konci přeci jen ještě něco neschází, se rozplynula v rytmu a tanci. Pro jeden ze svých kavárenských kousků, potřebovaly tanečnice tři dobrovolníky – pořádné muže. Pavel Skála, organizátor přehlídky Nanečisto v Liberci, nešel úplně dobrovolně, neb byl ve chvíli vyvolávání vystrčen ženami, které jej obklopovaly. A jak se ukázalo, nebyl moc rád... Pánové byli sličnou slečnou vyslečeni do půli těla. Za opakujících se rytmických tlesků tří „masérek“, které plynule přešly v údery do masa, dostala mužská záda opravdu silné kafe. „No, bylo to bolestivé... ze začátku pozvolné, ale rány postupně sílily a ke konci už to bylo maso, ale zase mám pořádně prokrvená ramena.“ Tři masírované muže, kterým se v průběhu

vystoupení měnil nebo spíše tvrdnul úsměv, vystřídali převysocí chlapíci a úsměv tuhl naopak všem divákům úžasem z dokonale bravurní sešranosti a dovednosti na chůdách.

Paní starostka Hana Nedvědová předala město pro uskutečnění 82. ročníku Jiráskova Hronova múzám a v oblečení s pořádnými kapsami vyzvala kraj a ministerstvo kultury o jejich naplnění: „Jedna kapsa je pro vás a druhá pro vás.“ Snad nezůstane jedna prázdná a druhá vyspaná. Náměstek ministryně kultury František Mikeš zatím přispěl dvěma stovkami a předpověděl na základě numerologie, které se v poslední době věnuje, že 82. ročník je vlastně 1. a všichni zde přítomní tudíž jedničky! Hejtmán kraje Lubomír Franc se přiznal k rodinné vazbě na Hronov, ale peníze si raději nechal zamčené v autě. K naplnění kapes tedy před zraky téměř přeplněného náměstí nedošlo, ale zahájeno máme. Múzy, prosím, račte dále!

leh

Solidní nejistota

Rada proti opilecké nejistotě

Může se zdát, že po probdělé noci se cítí člověk značně nejistě a jeho žaludek až vyděšeně. Proti tomuto typu nejistoty spolehlivě pomůže jen čas. Pro ty, co se nemohou homeostázy organismu dočkat, je zde jedno pravidlo pro otrlé: „Kocovina je pouze příliš rychlé odbourávání alkoholu!“ Způsob řešení nechť si ctěný čtenář zcela jednoduše doplní sám.

Poražte nejistotu vědomostmi!

Strach, nejistota, pochyby (anglicky Fear, Uncertainty, Doubt, zkráceně FUD) je název marketingové strategie, kdy se rozšiřují záporné, nejasné či nepřesné informace o konkurenčním výrobku. Slovo FUD se původně používalo k označení dezinformační taktiky používané výrobci počítačového hardware, ale později se rozšířilo i do jiných oblastí a dnes se používá i ve spojení s politikou. Obecněji značí FUD také souhrn rozšířených mylných dojmů o nějaké záležitosti. Zdroj: Wikipedia

Bojujte s nejistotou vědecky!

Lidské dějiny jsou dějinami nejistot. Dnes si například nejsme jistí, jak vlastně funguje vesmír. Abychom to zjistili, postavili jsme obří urychlovač, u kterého si nejsme jistí, jestli nám bude schopný poskytnout odpovědi. Pak se v něm podařilo něco naměřit, ale pořád si ještě nejsme jistí, co to vlastně bylo. Jistotu získáme začátkem roku 2013, slibují vědci. Shodou okolností tento termín nastane těsně po konci světa, který podle některých předpovědí přijde letos v prosinci. Ani ten ale není jistý.

Proti nejistotě do výšin a zpět

Necítíte se jistě na zemi? Vylezte do výšek. Vlezte si na střechu baráku nebo alespoň do šestého poschodí a stoupněte si na parapet. Zkuste chůdu. A uvidíte teprve, co je to nejistota. Pak zase slezte hezky pěkně dolů, opatrně z parapetu, ze střechy rychle a opatrně z chůd... A uvidíte, jak si budete najednou na zemi jistí! Jist si sám sebou, pevně ukotven, se vzpomínkou na pád.

Minutová hra

Každý den máte možnost dopsat aktuální minutovou hru, která vzniká z událostí skutečně odžitých na festivalu. Členové redakce vyhodnotí ze všech konců ten nejlepší a pro autora bude odměnou, že jeho finiš vyjde v dalším čísle Zpravodaje. Tedy: hurá do psaní.

Zahradní slavnost

Osoby:

Mladší chlapec

Starší chlapec

Zuzana

Klára

Scéna 1. – V buřetu

Mladší chlapec: (nabručeně) Nechtěl jsem spát na té zahradě, ale když ona byla hned za oknem.

Starší chlapec: (směje se) Klepals, co? Aby tě pustila.

Mladší: (smutně) Klepal.

Starší: Otevřela?

Mladší: Neotevřela. Spal jsem na lavičce pod oknem až do světla, pak mě vzbudila rosa a tak jsem se odešel zasunout do spacáku.

Starší: (žertuje) Třeba se dočkáš dneska.

Mladší: (s nadějí) Myslíš, že by to mohlo klapnout?

Starší: (ironicky) No jistě. (pro sebe) Tobě tak otevře.

Scéna 2. – Na zahradě

Zuzana: Myslíš, že přijde i dneska?

Klára: Herci mají výdrž, vůbec bych ho nepodceňovala.

Zuzana: Stejně je to fajn. To je jako od Šekspíra.

Klára: Otevřeš?

Zuzana: Otevřeš mu ty a řekneš, aby už nechodil...

Klára: Ty nemáš zájem?

Zuzana: ...a já mu pak pošlu vzkaz, že může doufat.

Klára: Rafinovaně!

Na zahradu vchází Starší

Starší: (pro sebe) To jsem zvědavý, jak to Švorčíkovi na Tritonu zaplatí, když jsem mu sebral peněženku.

Z Hronova psaní

Psaní na Hronově není výlučně jen pro redaktory zpravodaje a recenzenty představení. Psaní je zde pro každého. Poslali jste už domů pohlednici? Na poště, která jen vypadá jako zavřená, protože se pouze těžce otevírají vchodové dveře, můžete zakoupit klasické nebo i samolepicí známky, např. s Piňdou ze Čtyřlístku. Mladík za přepážkou vám ochotně vyhledá směrovací číslo jakéhokoliv místa v republice, takže se nemůžete vymluvit ani na neznalost pětičíselného kódu, zásadního pro rozklíčování místa, kam vlastně vámi ručně popsanou kartu doručit. Jste-li poustkárt fajnšmekr, doporučuji vám papírnickví na rohu u mostu naproti cukrárně U Kubíčka. Mají zde nejen den trumf! Zasněžená pohlednice „Zimní pozdrav z Hronova“ se stala mým favoritem i letošního ročníku. Popřát veselé Vánoce a šťastný nový rok svým blízkým uprostřed prázdných dní zaručuje, že pozdrav do prosince určitě dorazí a také se s tím už během předvánočního shonu nemusíte zabývat. Dále tento stejný obchod nabízí pohlednice Prahy a to pouze za 4 Kč, což se vám v Praze rozhodně nepodaří sehnat. A ještě tedy prozradím třetí svůj nejunikátnější objev: v železářství cestou k Prdlavce napravo se už deset let vykupuje krabička s pohlednicemi hronovského dětského folklórního souboru Padoláček s 50% slevou. Stojí tedy z původní ceny 3 Kč pouze 1,50 (takže 2 Kč). Vaše rodiny, maminky a tatínkové budou dozajista potěšeni – sněhem, krojem i Hradčany – hlavně, že si na ně vzpomene! Nakonec i festival má své vlastní pohlednice. Hulákám do světa: Pište více!

Anketa

Poprvé na Hronově...

Můj první Hronov byl na tři dny v roce 1972. Pamatuji si, že každý každého znal, každý každého líbal a ve škole, kde se tehdy spalo, v každou denní či noční hodinu, někdo spal. To jsou moje nejsilnější dojmy.

Magda Mikešová

Bylo mi šestnáct a byla jsem v semináři u Aleše Bergmana. Vybavuji si strašný strach a respekt z jeho osoby. Hronov mě pak zaujal tak, že už sem jezdím čtrnáct let. Oslovila mě především atmosféra, ten stav, kdy se všichni milují. Vybavuje se mi plno lidí, se kterými jsem se seznámila a kteří jezdí na Hronov pořád.

Petra Němečková

Už si nepamatuji, zda to bylo v roce 1949 nebo 1950. Přijeli jsme sem jako mladý svazácký soubor s hrou od Makarenka „Začínáme žít“. Měli jsme u publika svým způsobem asi díky nadšení, které jsme do inscenace vložili, poměrně výrazný ohlas. I když samozřejmě nešlo o nic jiného než o agitku, jak jsme si posléze tak nebo onak uvědomovali. Z prvního Hronova tedy nemám příliš zajímavé zážitky. Jako soubor jsme totiž tehdy byli na jakési rekreaci, ze které jsme sem jeli hrát. Cestovali jsme složitým způsobem v noci odněkud od Rumburka ze severu Čech. Pak jsme tu hráli a vlastně ani nespali a zase jsme jeli zpátky. Takže tenhle můj první Hronov, kdy jsem vystoupil na jevišti Jiráskova divadla, což mně někteří pamětníci s gustem připomínali, se mi moc nelíbil. Nechtěl jsem být herec a ocitl jsem se v této partě pouze díky určitým sympatiím pro divadlo. Hrál jsem skutečně zvláštním způsobem. Na rozdíl od jiných, jako byli Luděk Munzar či Ivan Palec, kteří v tom souboru také byli a kteří již tehdy prokazovali, že z nich herci budou. Já ne! Vždycky jsem hrál s odstupem a víc jsem vnímal všechno kolem sebe, než svoji postavu v nějaké situaci.

Jan Císař

Snižováním peněz na kulturu si bereme budoucnost

Roman Černík je na Jiráskově Hronově známou postavu – dříve moderoval *RPC*, a nyní se s ním můžete setkávat po posledním odehraném představení, tedy v pozdních nočních hodinách na Diskusním klubu (o tom se více dozvíte ve středu). Mě ale tentokrát zajímala jiná záležitost. Roman je totiž členem týmu Plzeň – kulturní město Evropy 2015.

Setkali jsme se v době, kdy ještě nebylo jasné, že Plzeň dostane šanci stát se evropským městem kultury. Podle informací jsem usoudila, že vaším hlavním cílem je, aby v Plzni vzniklo nové divadlo a pak, aby se prezentovaly divadelní plzeňské aktivity.

Je to složitější. Na začátku byla snaha pokusit se nejen v Plzni využít ten titul, tu akci, ten rok, aby byla kultura brána jako výrazné společenské téma. Myslím, že právě tohle je hodně důležité. Protože uvažováním o tom, že se budou snižovat peníze na kulturu a na vzdělání si bereme de facto budoucnost. Je třeba si uvědomit, že kultura přináší tvořivost, a že my už rozhodně nikdy nebudeme vývozci cementu nebo jiného zboží, ale budeme vývozci nápadů. Kdo si to uvědomí dřív, má výhodu – jako si to uvědomili Dánové, Finové, Švýcaři. Pro nás tedy byl jeden z důležitých motivů pokusit se vystavět systémový program pro podporu kultury. Takže já osobně vidím jako nejvýznamnější, že se podařilo schválit dokument Program rozvoje kultury 2009 – 2019. To je podle mého důležité zlom. Samozřejmě jsme podcenili spoustu věcí – projevuje se spousta nepříznivých momentů: osobní ambice, nevzdělanost politických představitelů v tom smyslu, že nemají potřebu kultury, že jejich představa kultury je veselé poskakování na volebních kampaních. A co si budeme namlouvat, i když je Plzeň čtvrté největší město v republice, s kulturou moc spojována není. Takže tohle je pro nás šance pokusit se změnit obecné vnímání našeho města.

Pokud vím, tak se o to dlouhodobě pokoušíte v nejrůznějších alternativních divadelních a site-specific aktivitách (viz Pohyblivá zastávka).

V tom pokračujeme a navíc, v poslední době tyto aktivity narůstají. Jedním z projektů – kromě stavby velkého divadla – je areál bývalého Světovaru, který převzalo město od armády a kde se už dějí různé věci. Bude to velký studijní prostor, který bude garantovaný městem pro projekt 2015, a doufám, že půjdeme ještě dál. Na Zastávce pokračujeme, dokonce provádíme nějaké drobné rekonstrukce, a připravujeme různé projekty. A teď vznikla nová parta lidí, která vytvořila v bývalé papírně prostor pro moderní tanec, kde se už letos odehrála první představení Tance Praha. Tyto tři prostory ukazují, že to jde, že to funguje. V tom vidím pozitivum. Podařilo se obstarat stabilní zajištění některým projektům, a dokonce je navýšit. Neštěstí je, že ani kraj, ani ministerstvo kultury to nevnímají jako projekt republiky, berou to jako plzeňskou záležitost. Přitom vše vycházelo z podnětu ministerstva kultury a realizuje se na základě dokumentu, který podepsala vláda ČR. Z tohoto pohledu je tedy i státní reprezentací, ale bohužel se to tak nebere. Spíše se vytváří dojem, že Plzeň odebírá peníze ostatním kulturním projektům, což se mi nezdá fair přístup. Ale prostě tak je a v postsocialistických zemích to není neobvyklé. Zažili jsme to v Maďarsku, Slovinsku a koneckonců v Košicích, které budou kulturním městem Evropy v příštím roce. Na jedné straně to politická reprezentace používá jako svoji reklamu, na druhou stranu pro to nedělá nic moc. Ale takový je asi odraz naší společnosti. V tom je ten projekt dobrý: přes různé věci ukazuje, jak na tom jsme. Není to o výdělku, je to o nějakém stavu, kultuře, vkusu. Finanční efekt z toho může být, ale projeví se až zpětně.

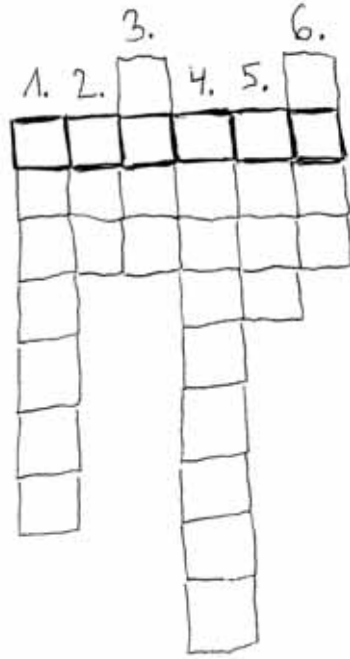
Jana Soprová

Křížovka

Jelikož máme kladnou zpětnou vazbu od jednoho jediného luštitelů křížovek, rozhodli jsme se, že mu i dnes uděláme radost. Včerejší křížovka byla moc jednoduchá a v tajence se ukázalo, koho jsme v ten den oslavovali. Dnes se jen ukáže, co má jeden jediný nadšeneček z křížovek...

1. Kdo dělal hudbu k inscenaci Lamento?
2. Kolik zemí se podílelo na mezinárodním projektu Ozvěny minulosti?
3. Co dělá Faidra?
4. Jaký hrací prostor má dnes premiéru?
5. Čí je vlastně zlatý odznak?
6. Když končí křížovka, tak je vám to co?

Jiří Zhibo a 100 nerealizovaných plakátů JH

Ve výstavní síni Jiráskova divadla si diváci po celou dobu festivalu mohou prohlédnout pestrou paletu plakátů věnovaných jedinému tématu, totiž Jiráskovu Hronovu. Výstava je poctou jednomu z umělců, kteří byli spojeni s (Jiráskovým) Hronovem dlouhá léta. Výtvarník a grafik Jiří Zhibo si – ač upoután na invalidní vozík – nikdy festival nenechal ujít. Až ten letošní... 24. června odešel navždycky, ale díky spolupráci s Náchodským regionálním muzeem bude přítomen alespoň symbolicky – svým dílem. K jeho dnešním nedožitým 80. narozeninám byla včera zahájena výstava **Jiří Zhibo a 100 Jiráskových Hronovů** – nerealizovaných plakátů (měla premiéru před pár lety právě v náchodském muzeu) a na pana Zhibu společně s Hronovany zavzpomínali hosté z Prahy. Ing. Miroslav Houšťek, někdejší starosta, stále aktivní divadelník a také Zhibův celoživotní kamarád přirovnal pestrost plakátů k barevnosti rozkvetlé louky: „Udivuje a ohromuje množství nápadů k jednomu tématu, což svědčí o tom, jak hluboce se do něj ponořil. Vyjadřuje v něm nejen vztah k Jiráskovu Hronovu, ale k divadlu jako takovému.“

jas

Není malých štěků 02

Jmenuju se Erkyl, mops Erkyl. Děti a lidi na jeviště nepatří, to vám potvrdí každý kynoteatolog. Takže jsem v sobotu na představení koukal jako mastiff: nejdřív děti, pak lidi a nakonec jelínek, to už bylo úplné dno. Můj pán sice říkal, že to byla celkem psina, ale dělat psí kusy na jevišti nestačí, zvlášť když je člověk sudokopytníček. Tak jsem si postěžoval na vaši dobře ukrytou Zeď nářků. Mám ale podezření, že stejně budete předstírat, že to po mně nemůžete přečíst. Jsem Erkyl a o divadle vím svoje.

-erkyl-

program **zítra**

pondělí 6. srpna 2012

9.00-13.00 – semináře

14.00 Problémový klub

14.00 – JD (70´)

Relikvy HMYZů Praha

FAIDRA BĚŽÍ O ŽIVOT

(nevhodné pro děti do 15 let)

14.00, 16.30 a 18.30 – SJČ (55´)

Céčko Svitavy

K. J. Erben, K. Šefrna:

PTÁK OHNIVÁK, LIŠKA RYŠKA A MY

15.00 – PAJ

NENÍ DRÁK JAKO DRÁK

- pohádku pro nejmenší zahraje Divadýlko Kuba z Plzně

17.00 a 19.30 – JD (75´)

Divadlo Kámen Praha

Petr Macháček: DEUS EX OFFO

17.00 – PAJ

AKORDEONOVÝ ORCHESTR

MUSICA HARMONICA

koncert žáků ZUŠ Červený Kostelec a Náchod

19.30 – PAJ

BOHADLO BAND Náchod

koncert

19.30 a 21.30 - sokolovna

POTOPA

- antický aquadram, soubor DREJG. S. Náchod

20.30 – SJČ

POZDRAVUJ VŠECHNY DOMA

- Studio Divadla Dagmar K. Vary - divadlo

22.00 – PAJ

IMPROLIGA

- Improvizační zápas, účinkuje: Česká improvizáční liga, o.s.

23.00 – ZŠ na náměstí

Diskusní klub

Hosté: V. Fekar a H. Galetková

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo

SJČ = Sál Josefa Čapka

SOK = sál sokolovny

JHŠ = jídelna Hotelové školy

PAJ = park A. Jiráska

V případě nepříznivého počasí se

program v parku nekoná!

Změna programu vyhrazena!

Zpravodaj 82. Jiráskova Hronova 2012

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka),

Jana Soprová, Lenka Huláková,

Jan Švácha, David Slížek,

Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Kresby: Sazman

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 5. 8. 2012 ve 3.00 hodin

Vychází: 5. srpna 2012

Neprošlo jazykovou úpravou!

9.00-13.00 semináře

13.00
VAVŘINECKÝ DEN HOTELOVÉ ŠKOLY Hronov
Průvod od školy do parku A. Jiráska
- oslava patrona kuchařů, hostinských, pekařů, pivovarníků a studentů

14.00 – jídelna Hotelové školy
Problémový klub

14.00, 16.30 a 20.30 – JD (70´)
Relikty HMYŽu Praha
FAIDRA BĚŽÍ O ŽIVOT
(nevhodné pro děti do 15 let)

14.00, 16.30 a 20.30 – SJČ (70´)
Amateurtheaterverband NRW/ D,
MDK im. A. Bursy Kraków/ PL, RENTA o.s..
Chomutov/ CZ
KINDER DER ZEIT / PAMIĘĆ / OZVĚNY MINULOSTI

18.30 a 20.30 – SOK (75´) HOST JH
Lucie Trmíková, Miloš Orson Štědroň:
LAMENTO / Z TANCE V PRACH A OPĚT DO TANCE
režie: Jan Nebeský

18.30 – PAJ
DECHOVÝ ORCHESTR MLADÝCH
ZUŠ Hronov a Červený Kostelec
koncert

19.00 – kostel Všech svatých
Strunné DUO Kubeček-Vrtiška

22.00 – PAJ nebo v případě deště v SJČ
POZDRAVUJ VŠECHNY DOMA
- divadlo hrají Studio Divadla Dagmar Karlovy Vary
Po skončení programu v parku pokračovat After-party.

23.00 – ZŠ na náměstí
Diskusní klub
Hosté: P. Michálek a M. Schejbal

Legenda:
JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Čapka
SOK = sál sokolovny
JHŠ = jídelna Hotelové školy
PAJ = park A. Jiráska
V případě nepříznivého počasí se program v parku nekoná!
Změna programu vyhrazena!

BEZ PROBLÉMOVÝ CLUB

V dalších informačních občasnicích Bez-problémového klubu se zaměříme na nejčastější problémy festivalu Jiráskův Hronov a vysvětlíme si, že se vlastně o žádné problémy (zásadní už vůbec ne) nejedná.

Představte si poměrně výjimečnou situaci: seminarista přichází do třídy, kde všichni spí, v šest hodin ráno. Je zcela lhostejný, zda se zapomněl při zpívání v Tritonu, na rande se spolufrekventantkou či při rozboru rozporuplného představení. Za dvě hodiny má vstávat, stihnout ranní hygienu, nasnídat se a v devět hodin být přítomen zcela čerstvý, motivovaný a připravený na počátku semináře. Mohlo by se zdát, že se jedná o neřešitelný problém. Chyba! Tato situace má hned několik řešení, jak mohou potvrdit dlouholetí návštěvníci Jiráskových Hronovů.

Řešení číslo 1. – Nekolegiální

Předem je třeba poctivě říci, že některá řešení se úplně nepotkají s pochopením všech zúčastněných osob. V tomto sobeckém způsobu řešení se frekventant prostě vymkne organizačnímu řádu festivalu a nepřijde na seminář, protože zapluje do spacího pytle. Je jasné, že naštve lektora a všechny, kteří s ním na něčem spolupracují, přijde o reputaci a v horším případě i o kamarády. Situace je ovšem vyřešena s tím, že je možné okamžitě začít řešit její následky. NEDOPORUČUJE SE!

Řešení číslo 2. – Hrdinné

Už se tisíckrát i víckrát stalo, že jednotlivý jedinec vydržel na Hronově nespát třeba čtyři dny. Vyprávět by o tom mohla například Karol Martinčová (již propadla profesionální kultuře coby producentka Housova mlýna v Táboře). Pravidelně nespala první čtyři dny. Takto jednající jedinec se dostane do zvláštního stavu, ve kterém čerpá energii z ostatních seminaristů. Pokud se tímto způsobem chovalo víc lidí, byl častěji zaznamenán případ tzv. kolektivního vědomí. Z toho je vidět, že jeden den nespání není nic zásadního a není žádný problém jej překonat. MÍRNĚ NÁROČNÉ.

Řešení 3. – SSZ

Logické řešení. Okamžitý dvouhodinový spánek. Je zapotřebí myslet už déle před

pozdním příchodem na to, že zmiňovaná situace může nastat. Dobří kamarádi nedopustí Nekolegiální řešení a dvouhodinového spáče spolehlivě vzbudí. Pak je třeba okamžitě vlézt do studené sprchy a odtud okamžitě na snídani bohatou na zeleninu a vitamíny. Na seminář je dobré vzít flašku vody a každou chvíli vydatně pít. Je třeba se připravit na to, že pozornost při sledování představení obzvláště v Jiráskově divadle nebude stoprocentní. Takže SSZ: Spánek, Sprcha, Zelenina. POMĚRNĚ NÁROČNÉ.

V příštím díle se zaměříme na situaci (pozor – nikoliv PROBLÉM): Již v třetím dni mi došly všechny peníze!

-saj-

Ne každý králíček ohlašuje delirium

První oficiální noc bylo v tradičních nalévacích převážně živo s občasnými ochlastávkami. V Tritonu milci červeného vína polévali jazýčky Syrahem, na Horror dopadla po čtvrtčním ostrém startu únava a kolem druhé ranní už zde pobývala jen hrstka statečných, však udolána jest. A výloha kdysi legendárního, dnes v nonstop hernu proměněného Singeru křičela do ulice o pomoc dvěma explozivními otvory. Hlásíme se znovu s pravidelným zpravodajstvím z hronovských putyk.

„Já nemám nic proti mladým lidem, ale ti když si dají dvě dvojky, to pak dělají binec!“ Věta hronovského starousedlíka odposlechnutá ve Stovce potvrdila to, čeho se už delší dobu bojíme: seminaristé evidentně jezdí na Hronov pít nepřipraveni. Uvědomte si prosím, že samotný vrozený talent k požívání alkoholických nápojů nestačí. Bez pečlivé přípravy v Tritonu nutně dopadnete jak Milan Baroš před brankou. Znalci doporučují jíst alespoň týden před Hronovem tučná jídla a nadopovat se vitamínem B.

Množina oblíbených hronovských nocležen se rozšiřuje. V Tritonu byl nad ránem spatřen muž, an oděn v pyžámku s unaveným pohledem obchází stoly a prosí pijany, aby už šli domů, že chce jít spát. Našel totiž zalíbení ve spánku přímo na vínem prosáknutých lavičkách této požeňnané putyky a odmítá spát jinde. Jinak je údajně neškodný.

A na závěr dobrá rada: Pokud se vám při ranním návratu z hospody zdá, že vidíte malé králíčky, nejde o delirium tremens. Zvedněte se, omluvte se osazenstvu Kafekáry za nezvanou návštěvu a jděte spát.

-das-